

med mig have derimod det Skøn, at det alligevel vil hjælpe noget, og endda ret antageligt. Jeg fremhævede det allerede, da jeg begrundede Vædringsforslagene, at ikke saa dele den Opfattelse med mig, at det ikke saa meget er Straffebestemmelserne og Straffen selv, som kommer til at afftrække fra Forseelser, men det, at Forretningerne i det hele blive kritiserede paa den Maade, som de ville blive det, naar de saa deres Levnedsmidler bedømte, og det oplyses, at der er forsøgt Bedrageri derved. Det tror jeg i Forretningsverdenen har saa betydelig Vægt, at jeg lægger en stor Betydning i at saa Laboratoriet med de fornødne Undersøgelser udover hele Landet. Jeg stiller ikke dette op som et Skinforslag, som noget, der i Grunden skulde slaa hele denne Sag ihjel, men som et Skridt ud i en rigtig sund og naturlig Udvikling, ikke som noget stort Skridt, der griber stærkt ind i Tilstanden, men dog som et sikkert Skridt i den rigtige Retning. Naar den ærede Minister har den Mening, at alt dette slet ikke vil hjælpe noget og ingen Betydning vil faa, saa kan jeg godt forstaa hans Stilling, og saa bortfalder Interessen i det hele for at gennemføre Sagen paa de mulige Betingelser, der foreligge. Som sagt, det hele maa altid blive et Skøn, hvor vi staa med vore forskellige Meninger. Jeg tror nok, at selv de Medlemmer, der i andre Henseender se forstellig paa denne Sag, maa dog være enige med mig i den Betragtning, at dette Skridt i og for sig gaar i den rigtige Retning, og at det ikke er noget Skin, selv om det ikke gaar saa vidt, som andre ønske. Den ærede Justitsminister mente, at man kunde godt tage disse Undersøgere med, derved vilde der ingen Skade ske. Ja, dette Spørgsmaal har jo været skarpt oppe her i Tinget ved tidligere Lejligheder, men da Forhandlingerne i Dag ellers have været ret rolige, skal jeg ikke tilspidse dem ved at optage til Drøftelse dette Spørgsmaal om Undersøgerne, som i sin Tid bleve kaldte Rosetiggere; men jeg vil ganske i Almindelighed sige, at naar den ærede Minister sagde, at de ingen Skade kunde gøre, da er jeg ikke saa ganske sikker derpaa. Det kunde meget godt være, at disse Undersøgere, der ikke alene skulle udtage Prøverne, men ogsaa foretage den foreløbige Undersøgelse og danne sig en Mening, i en misforstaaet Tjenesteiver kunde komme til at rejse en ugrundet Mistanke. Det er noget, der ikke sjælden foregaar og navnlig paa dette vanskelige Felt meget let kan hænde, at naar Undersøgere blive ansatte, skulle de udrette noget; det er Folk, som skulle vise, at de kunne noget, og at de have en vis Ud-

dannelse. Det hele bliver kun noget halvt, som jeg ikke er sikker paa vil gavne, men som jeg tværtimod frygter for vil gøre adskillig Skade. Jeg ser ikke, hvori den Gavn skulde bestaa, thi det kan ikke bestrides, at jo enhver Politibetjent godt kan udtage disse Prøver og sende dem til Laboratoriet. Nu siger den ærede Minister, at det er ikke andet, end hvad der nu kan gøres. Ja, i og for sig vil jeg ikke bestride, at det kan gøres, men Sagen er den, at nu gøres det ikke. Det er det, jeg mener, Loven skulde bidrage til, at det nu bliver gjort, som ganske vist i Forvejen kunde gøres. Naar der er Tale om Bekendtgørelse i saa Henseende fra Justitsministeren, og naar der er Tale om, at igennem Laboratoriet vil Justitsministeriet og Politiet faa den fornødne Oplysning, i hvad Retning man skal gaa ved Udtagelsen og Indsendelsen af disse Prøver, saa synes jeg, det er et effektivt Skridt ogsaa i den rigtige Retning. For et Par Aar siden lod Udvalget forespørge i de større Byer her i Landet, hvorledes det stod med Forholdet til Undersøgerne af Levnedsmidlerne, hvor vidt de vare foretagne, og hvilke Resultater man var kommen til. Vi fik Svar fra 5 å 6 større Byer her i Landet, men de gik ganske vist ud paa, at man gjorde meget lidt ved det og kendte meget lidt til det. Vi mene nu, at Loven skal bidrage til gennem fortsatte Undersøgelser at skaffe større Kendskab til, hvorledes Tilstanden er. Denne § 3 vil efter min Mening utvivlsomt bidrage til, at der gøres noget, at Apparaterne komme i Bevægelse, at Laboratoriet faar det nødvendige Arbejdsstof, og at vi andre faa Kendskab til Forholdene. Derfor kan jeg ikke være enig med den ærede Justitsminister i, at denne § 3 i og for sig ikke skulde betyde noget. Lige saa lidt kan jeg være enig med den ærede Minister i hans Betragtning af § 5. Udvidelsen af Straffebestemmelserne, mener den ærede Minister, betyder ikke ret meget. Jeg haaber, at denne Udtalelse af den ærede Minister noget vil berolige det ærede Medlem for Bælum (Bing), som er lidt bange for Paragraffen. I den Henseende strækker min Erfaringskreds ikke vidt, men jeg vil dog sige, at dette kan ikke være en Grund ved Affattelsen af en Lovbestemmelse, at Dommeren ikke vil anvende den. Vi maa søge at affatte Loven saaledes, at naar Dommeren bruger den, bliver Tilstanden saaledes, som vi mene, den bør være. Der kan dog ikke være nogen Mening i at sætte den Bestemmelse ind, at Paragraffen skal bruges. Det ligger i Sagens Natur, at naar der staar, at Straffen kan stige til Fængsel, maa det hero paa Dommerens